

'Fietsende Salix' in tuin

Kunstenaar Ron Schaft: 'omgeving in ander perspectief'

■ Ron Schaft met de gedemonteerde fiets die aan de treurwilg zal worden bevestigd.

'Is het absurdisme, surrealisme, of toegepaste kunst met een knipoog? De toeschouwer mag het zeggen'. Een zin in de email van beeldend kunstenaar Ron Schaft (66) die nieuwsgierig maakt en dat was dan ook de reden tot dit interview.

SINT ANNAPARACHIE - In de hal van zijn appartementje op de parterre van wooncomplex Nije Fenne in Sint Annaparochie wordt de bezoeker meteen al geconfronteerd met een aantal werken van zijn hand. Zwart wit werk, vervaardigd door middel van de techniek pointillisme. Mensen in al hun facetten zijn daarin duidelijk favoriet. Een verwaagd vrouwenlichaam met een oplichtende witte hand, twee handen die iets vast-

houden, een kind 'dat zijn eigen weg zoekt', een gezicht met in het oog springende tanden, dat kwaadheid weergeeft, maar ook elders in de woning, een besneeuwde boom, een vogel op een paal in een verstillid landschap. Alle werken hebben gemeen dat ze een bepaalde sfeer hebben die Ron zelf beschrijft als 'magisch realisme'. Wie deze grafische kunstwerkjes wil bekijken is, op afspraak, altijd wel-

kom in zijn (huis) Gallery Rons Wereld.

„Pointillisme is een techniek die veel werd toegepast in de 17^e en 18^e eeuw. Je werkt met een pen waarmee je puntje voor puntje je schilderij opbouwt en daarnaast gebruik ik speciaal bewerkte kwasten om te tamponeren. Beide technieken pas ik gelijktijdig toe. Het is heel ambachtelijk, maar ook zeer arbeidsintensief en er gaan dan ook heel veel uren in een schilderij zitten. Bovendien moet je heel gedisciplineerd zijn, want fouten kun je niet meer herstellen. Dat kan wel met olieverf of aquarel en dat heb ik ook wel gedaan. Maar dat was me te gemakkelijk. Daarom heb ik uiteindelijk de keus gemaakt om me op pointillieren toe te leggen”.

En dan te bedenken dat hij vroeger ook monumentaal werk maakte. Grote beelden en objecten voor uiteenlopende opdrachtgevers, veelal neergezet in publieke ruimtes of buiten. Maar ook schilderijen van zijn hand en litho's zijn op vele plekken terecht gekomen, terwijl Ron in de loop der jaren regelmatig exposities heeft gehad. Nu hoeft dat van hem niet meer zo nodig. Toch is hij elke dag vanaf vijf uur 's ochtends aan het werk. Een groot deel van zijn leven heeft zich afgespeeld in Enkhuizen, waar hij in de jaren tachtig een galerie had, in de gemeentelijke kunstcommissie zat, maar ook andere bestuurlijke functies vervulde die met

kunst en cultuur te maken hadden. Maar Ron schroomde ook niet om op ludieke wijze aandacht voor iets te vragen. „Ik ben een keer op nieuwjaarsdag, verkleed als mummie in de Koepoort in Enkhuizen gaan staan om het gemummificeerde kunstbeleid aan de kaak te stellen en ik heb een keer symbolisch de dijk Enkhuizen-Lelystad doorgezaagd. De vissers waren namelijk tegen die dijk en stonden achter mijn actie”. Ruim zeven jaar geleden streek Ron in Sint Annaparochie neer. Hij kende het dorp middels vrienden en wilde er wel wonen. Ze moesten daar wel even aan hem wennen: een man met één been, altijd gekleed in een korte broek en zich verplaatsend met krukken of een scootmobiel, en nooit zonder zijn hondje Pukkie. „Een medische misser. Twee en half jaar geleden gebeurd”, zegt hij daarover. „Maar nu zijn ze wel aan me gewend. Ik vond dat het tijd werd ook hier iets ludieks te doen en daarom is de treurwilg die in de tuin van De Nije Fenne staat, een salix albatristis, vanaf 1 april onderdeel van een soort kunstwerk. Door daar een gedemonteerde fiets aan te bevestigen – waar ik wel toestemming voor moest hebben – wil ik mensen attent maken op de schoonheid van de plek. En is het nu een boom met een fiets er om of een fiets met een boom eraan...”

→ Mirjam de Klerk